

Octubre 2014: Sínode sobre la família

► El papa Francesc ha convocat per a l'octubre de 2014 un sínode dels bisbes sobre «els reptes pastorals de les famílies en el context de l'e-vangelització», en el qual es tractarà sobre l'actitud pastoral que ha de tenir l'Església envers els catòlics divorciats que s'han tornat a casar. A la vegada, segons ha declarat el rabí de Buenos Aires, Abraham Skorka, amic personal del papa Francesc, el Sant Pare té previst visitar Terra Santa el proper

mes de març, per celebrar el 50è aniversari de la històrica trobada a Jerusalem de Pau VI amb el patriarca de Constantinoble Atenàgoras, el gener de 1964. Aquesta trobada inicià una nova era en les relacions entre Orient i Occident. Foto: El papa Francesc i el rabí Skorka durant una de les seves trobades a la Residència de Santa Marta, al Vaticà.

GLOSSA

Ajudar a créixer

Diverses entitats d'Església i de la societat civil ofereixen voluntariats adreçats a joves i adults. Sovint són iniciatives que només s'entenen i són possibles per l'actitud radicalment esperançada que hi ha al darrere. Una esperança que no és retòrica, amb ganes simplement de quedar bé. Una esperança que sap que el demà només serà nostre i millor si el fem nostre ara, amb l'ajuda de Déu. Anem construint el demà, dia a dia, si fem que, ja avui, es realitzi parcialment el que somniem per a tots. És una experiència quotidiana que sempre demana coratge; coratge per no dimidir quan aquella reunió preparatòria no acaba de sortir bé i sembla que haurem de plegar; coratge per renunciar a la temptació de conformar-se amb què les coses vagin sortint només; coratge per comprometre's personalment en una tasca exigent, rigorosa i realitzada al màxim de les nostres capacitats, confiant sempre que es faci la seva voluntat, com diem en el Parenostre; coratge per no lliscar pel pendís fàcil de l'individualisme i per creure que les persones només ho som plenament quan apostem el nostre esforç per un projecte comunitari.

La participació, el servei, no són ideals abstractes, sinó una possibilitat que és penyora d'un demà

més reeixit. Tots, amb la nostra vida concreta, en la manera com realitzem els nostres compromisos, podem ser font d'esperança i estímul per als altres. Tots sabem per experiència que l'esperança demana estar oberts als altres, al rostre concret que, interpel·lant-nos, ens fa l'esperança més propera i possible. Convé, també, que aquesta obertura als altres, aquesta activitat, aquest desig esperançat de servir, la satisfacció que comporta... siguin un espai de vertebració personal, humana i cristiana que, segons quina sigui l'activitat, ens faci més sensibles a la bellesa de la natura, a l'amistat dels companys; més sensibles a les necessitats dels altres, a les situacions de l'entorn proper i llunyà, més capaços de col·laborar i més disposats a anar més enllà dels nostres petits problemes. Que aquestes activitats ens facin créixer en la joia, l'autonomia, la compassió, la caritat, la solidaritat, l'amor a Déu i als germans.

Servir, ajudar a créixer els altres, apropar el Regne... Què puc fer jo per servir, estimar i créixer personalment i en la fe? «Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist» (Ga 6,2).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: necessitem creure?

La reacció que de vegades adopta un agnòstic, quan és interpel·lat sobre la seva fe, ens planteja a nosaltres el gran interrogant de si realment la fe és necessària per a una vida plenament humana. Podem viure sense creure en Déu o, fins i tot, sense creure en el Déu de Jesucrist?

La veritat és que no podem respondre aquesta qüestió sense fer abans moltes matisacions i precisions. Un cop fets els aclariments adients, respondríem que no és possible portar una vida plenament humana sense creure en Déu.

Fa uns anys l'intel·lectual francès Régis Debray, assessor de polítics d'esquerres, sense confessar-se ell mateix creient, va manifestar públicament que, sobre la base del seu estudi sobre la història del monoteisme, calia reconèixer el fet de la necessitat constant en la humanitat de creure en Déu i que aquesta creença era una força positiva per a l'avenç del món. El papa Benet XVI recordava sovint que el resultat d'un món construït al marge de Déu o contra Déu és, i ha estat de fet, el fracàs dels grans messianismes, dels totalitarismes inhumans, com el comunisme de Stalin o el nazisme de Hitler, fins i tot el científisme o el tecnicisme que continua amenaçant. George Steiner va descriure molt bé la nostàlgia de Déu que han deixat aquestes forces inhumanes. Aquest assagista jueu, que va experimentar en la seva vida els estralls d'aquells messianismes totalitaris, va defensar la tesi que sols satisfent la necessitat profunda que té l'ésser humà de l'absolut transcendent, es pot assegurar una vida i un ordre social realment humà.

Sembla que hi ha en tot ésser humà una mena de passió vers Déu. Bertrand Russell es confessava no creient, però reconeixia en el seu interior tres grans passions, segons les seves pròpies paraules, «la set d'amor, la recerca de coneixement i una intolerable pietat pel sofriment humà». Nosaltres preferim parlar de les tres passions que movien sant Agustí cap a Déu: les passions d'ésser, de conèixer i d'estimar. Perquè aquestes passions ens portin fins a Déu, l'única cosa que hem de fer és no posar cap límit al desig.

Per què no tots assoleixen Déu i viuen tranquils? Perquè som educats solament per a la satisfacció de desitjos curts i petits, evitant les grans expectatives i resignant-nos als nostres límits, com deia Jain Mathew en el seu llibre *L'impacte de Déu*. Llavors, amb aquests límits que ens posem, resulta una humanitat que sols «sobreviu», que existeix per «anar fent», amb la mirada baixa i amb el cor resignat, encara que de tant en tant somrigui o s'ho passi bé...

Els més profunds anhels de la persona reclamen Déu com a garantia o suport de la seva esperança. Afirmem això de cada persona, tant com de tota la societat. En què es recolzaran la dignitat, la raó o la justícia, quan manqui la referència del Déu creador? J. Guitton va afirmar:

«Arriba el moment, i arribarà cada vegada més, en què, els qui creuen en una altra cosa més enllà del visible, seran necessaris perquè el visible sigui estimat; que una llum superior sigui necessària per conèixer la llum; que per tastar el sabor del bon sentit, caldrà demanar l'ajuda dels homes de fe.»

Del que sí estem segurs és que només la fe ens permet estimar el món amb els ulls del mateix Déu.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ ANNA PETIT I LLIMONA

Ajudar a pregar

L'Anna Petit fa quatre anys que és la responsable dels Grups d'Oració i Amistat (www.oracio.org), que el 2014 farà 45 anys que van ser fundats pel bisbe de Sagorb-Castelló Josep M. Cases Deordal. Oberts a tothom, els Grups, el consiliari general dels quals és Mn. Joan Güell, estan formats per laics, religiosos, religioses i sacerdots, amb independència que pertanyin o no a moviments o associacions. Els seus membres tenen el compromís de pregària diària i es reuneixen un cop al mes per ajudar-se a mantenir aquesta responsabilitat adquirida.

Com es definiria?

Som apòstols entusiastes de la pregària. Ajudem, a través de l'organització d'activitats, que tothom pugui conèixer la riquesa espiritual de la trobada amb Crist, que trobin un espai i un temps per aprofundir en la pregària. Volem ser testimonis orants de la fe. La fe és la força que, en silenci, sense fer fressa, canvia el món i el transforma en el Regne de Déu; i l'oració és expressió de la fe.

Per què és tan important la pregària per al cristià?

La pregària és el batec de l'ànima; per tant, preguem per viure i respirar. Tota la nostra persona, les preocupacions, dificultats, alegries es troba acompanyada en la trobada diària amb Crist. El cristià sempre se sent acompanyat.

Què proposen per ajudar a créixer en la pregària?

Créixer i ser constant en la pregària no es fa sol. El cristià no és una persona aïllada, tot al contrari. Per això, cada Grup es reuneix un cop al mes per meditar la Paraula de Déu i posar en comú, breument, la seva trajectòria quant a la pregària personal. El fet de pregar junts enriqueix i enforteix a tots.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Jesús és el veritable temple

«Al principi era el Verb, i el Verb era amb Déu, i el Verb era Déu... I el Verb es va fer carn i va plantar la seva tenda entre nosaltres» (*Jn 1,1-14*). L'home Jesús és la tenda del Verb, de l'etern *Logos* diví, en aquest món. La *carn* de Jesús, la seva existència humana, és la *tenda* del Verb: l'al·lusió a la tenda santa de l'Israel que peregrina és evident.

Jesús és, per dir-ho així, la tenda de la reunió (el temple durant la peregrinació de l'èxode). Jesús és d'una manera del tot real allò de què la tenda, i més tard el Temple, podien ser solament la prefiguració.

L'origen de Jesús, el seu «d'on ve», és el *principi* mateix, la causa primera de la qual tot prové; la *llum* que fa del món un cosmos. Ell ve de Déu. Ell és Déu. Aquest *principi* vingut a nosaltres inaugura —com a principi— una nova manera de ser home. «A aquells qui l'han rebut, els ha concedit de poder ser fills de Déu; a tots els qui creuen en el seu nom, que no han nascut ni de sang, ni de voluntat de la carn, ni de voluntat d'home, sinó de Déu» (1,12s).

Una part de la tradició manuscrita va llegir aquesta frase com una referència clara a la concepció i al naixement virginals de Jesús. El text parla també molt clarament dels qui creuen en el nom de Crist i per això reben un nou origen. El qui creu en Jesús entra, mitjançant la fe, en l'origen personal i nou de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Amor y cruz

—Si exiges recibir... primero tú deberás haber dado.

—Si pretendes mandar... antes deberás haber obedecido.

—Si intentas ayudar... deberás haber pasado necesidad.

—Si quieres consolar... deberás haber llorado y sufrido.

Es la universidad de la vida. Es ella la que da títulos a quienes han pasado por la experiencia del dolor, del fracaso, de la necesidad y de una enfermedad grave. Es la verdadera sabiduría.

«Sin la cruz no hay gloria ninguna, ni con cruz eterno llanto. Santidad y cruz es una.

No hay cruz que no tenga santo, ni santo sin cruz alguna», dice el poeta.

Los maestros espirituales suelen afirmar que: El alma de todo apostolado, no significa actividad exterior. Jesús clavado en la cruz no podía moverse ni hacía milagros. ¡Sufría y amaba! Así fue nuestra redención.

Tú y yo ayudaremos si cargamos con la cruz y seguimos a Jesús con amor. María Coll, biógrafa de santa Teresa del Niño Jesús, escribió recordando la muerte de la santa de Lisieux:

—«Es el amor y no la enfermedad que, a la caída de las primeras hojas del otoño, ha hecho caer, la más bella flor de Normandía.»

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Un símbol totalment místic

L'itinerari que relliga les façanes del Naixement i de la Passió, l'altar i les sagristies és el sacrifici eucarístic o santa missa. Gaudí assistia a missa cada dia i era un gran devot de l'eucaristia. Es conserva una fotografia de l'11 de juny de 1924 en la qual Gaudí apareix vora la façana de la catedral de Barcelona, afilerat per a la processó de Corpus, com a membre del Cercle Artístic de Sant Lluc.

La condició de Gaudí com a místic i devot de l'eucaristia apareix en nombrosos símbols. Un d'aquests està damunt la porta del portal de la fe, a la façana del Naixement. En aquesta mateixa façana, els redimits són representats com una piuladissa d'ocells que envolten l'arbre de la vida, el xiprer que corona la façana. Doncs bé, en aquella porta Gaudí representa els redimits com a abelles: hi posà un petit cor de Jesús, cobert d'espines, al qual acuden nombroses abelles a lliar-ne la sang com si fos nèctar.

Aquest simbolisme, del tot místic, resumeix a la perfecció el sacrifici de la creu, del qual es fa memòria en cada eucaristia: els redimits s'acosten a Jesús, que dona vida perquè tots tinguin vida i així puguin rebre els fruits d'un amor tan gran, significats pel pa i el vi eucarístics, el cos i la sang del Senyor.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

4. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.
5. ■ **Dimarts** [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.
6. ■ **Dimecres** [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sants i beats màrtirs del s. XX a Espanya; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.
7. ■ **Dijous** [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10]. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.
8. ■ **Divendres** [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).
9. □ **Dissabte** [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Cr 3,9b-11.16-17 / Sl 45 / Jn 2,13-22)]. Dedicació de la basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).
10. ■ **† Diumenge vinent**, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2Ma 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

DIUMENGE XXXI DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra el matí.

Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom, i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho.

Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho playneu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present a tots.

Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rera dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

Jesús parla a Zaqueu, enfilat a un arbre. Miniatura del Còdex de Sant Lluís, Catedral de Toledo

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana, i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor.

Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret, alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva». Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més». Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como grano de arena en la balanza, como gota de rocío mañanero que cae sobre la tierra.

Pero te compadeces de todos, porque todo lo puedes, cierras los ojos a los pecados de los hombres, para que se arrepientan. Amas a todos los seres y no odias nada de lo que has hecho; si hubieras odiado alguna cosa, no la habrías creado. Y ¿cómo subsistirían las cosas, si tú no lo hubieses querido? ¿Cómo conservarían su existencia, si tú no las hubieses llamado?

Pero a todos perdonas, porque son tuyos, Señor, amigo de la vida. Todos llevan tu sopro incorruptible. Por eso, corriges poco a poco a los que caen, les recuerdas su pecado y los reprendes, para que se conviertan y crean en ti, Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Benediciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendiciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendiciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamïn la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 1,11-2,2)

Hermanos: Pedimos continuamente a Dios que os considere dignos de vuestra vocación, para que con su fuerza os permita cumplir buenos deseos y la tarea de la fe; para que así Jesús, nuestro Señor, sea glorificado en vosotros, y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo.

Os rogamos, hermanos, a propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por supuestas revelaciones, dichos o cartas nuestras, como si afirmásemos que el día del Señor esta encima.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, entró Jesús en Jericó y atravesaba la ciudad. Un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de distinguir quién era Jesús, pero la gente se lo impedía, porque era bajo de estatura. Corrió más adelante y se subió a una higuera, para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y dijo: «Zaqueo, baja en seguida, porque hoy tengo que alojarme en tu casa.» Él bajo en seguida y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban, diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador.» Pero Zaqueo se puso en pie y dijo al Señor: «Mira, la mitad de mis bienes, Señor, se la doy a los pobres; y si de alguno me he aprovechado, le restituiré cuatro veces más.» Jesús le contestó: «Hoy ha sido la salvación de esta casa; también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido.»

COMENTARI

Avui s'ha salvat aquesta casa

Ens acostem a Jerusalem. El llarg camí de Galilea a Jerusalem arriba al seu final. Jesús passa per Jericó, una vila a la riba del Jordà poc abans que el riu desembocchi a la mar Morta.

Lluç ens reporta el cas de Zaqueu, un ric públic d'aquella contrada, presentat com a exemple de conversió, en la línia del públicà que s'adreça al temple per demanar perdó a Déu, com vèiem en la paràbola de l'evangeli de diumenge passat.

Zaqueu es mostra encuriós per veure Jesús. Jesús se n'adona i es convida a casa d'ell. Ja l'hem vist en altres ocasions compartint taula amb pu-

blicans i pecadors. Zaqueu el rep tot content a casa seva, i sorprèn a tots els presents amb l'anunci que fa: es desprèn de la meitat dels seus béns i la reparteix entre els pobres, i a tots els qui ha defraudat els restitueix quatre vegades més. Zaqueu es mostra com una persona de cor net, capaç de compartir amb qui no té i de restituir allò que, potser involuntàriament, ha pres injustament.

Per això mereix rebre l'elogi de Jesús: aquest home és també un fill d'Abraham, com el pobre Llätzer abandonat pel ric però acollit al si d'Abraham (cf. Lc 16,22).

Aquest canvi en Zaqueu resulta extraordinari, perquè l'evangelista no ens parla de cap predica-

ció de Jesús a Jericó, ni de cap recriminació a Zaqueu, sinó que aquest, per mor que Jesús comparteixi la seva taula, de forma espontània pren la iniciativa de canviar de vida.

Ja ho pot ben dir Jesús: avui s'ha salvat aquesta casa. I és que Zaqueu ha començat a comportar-se com Jesús espera dels seus deixebles. Jesús s'hostatja entre els pecadors (cf. Lc 5,29;15,2) perquè ha vingut a salvar allò que estava perdut. Ha vingut a restablir la relació amb Déu i a implantar la solidaritat fraterna entre tots. Tant de bon que la salvació entri també en les nostres comunitats, i en les nostres cases!

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

25 anys de la Comunitat de Sant Jordi, al Prat de Llobregat. Ara fa un quart de segle que la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat va voler visualitzar la presència cristiana al barri de Sant Jordi, situat dins del seu territori parroquial però més allunyat. La Comunitat de Sant Jordi ara disposa d'un centre de culte i uns locals pastorals per dinamitzar la vida dels fidels al barri. El passat diumenge 20 d'octubre van començar les celebracions d'aquest aniversari amb una eucaristia i un dinar de germanor, realitzat en un col·legi públic del barri.

Trobada amb animadors de fe dels centres d'esplai. El passat 22 d'octubre, el bisbe Agustí es va reunir amb els rectors, consiliaris i animadors de la fe dels centres d'esplai del MCECC presents a la nostra diòcesi, expressant així el compromís de l'Església en l'acompanyament de les activitats educatives i evangelitzadores. Va ser un espai per compartir el servei que es realitza en aquests centres i les diferents activitats previstes per al curs.

Reunió amb els rectors que acullen seminaristes. El 23 d'octubre, a les 12.30 h, el bisbe Agustí, el rector del Seminari Conciliar i els rectors de les

Nou diaca a la diòcesi. El bisbe Agustí va ordenar el diumenge 20 d'octubre Miquel-Àngel Jiménez nou diaca per a aquesta diòcesi i per a tota l'Església. En una concelebració a la catedral de Sant Llorenç, gairebé plena, el bisbe va elogiar «l'esforç de generositat que, com ara el Miquel-Àngel, molts homes fan quan s'ofereixen per a aquest servei». Durant l'homília, va admetre que «ser diaca és complicar-se la vida», i va fonamentar aquesta reflexió en diverses preguntes plantejades públicament per concloure que, malgrat tot, «val la pena aquest servei a l'Església». També va elogiar «la tasca feta pel nou diaca com a voluntari de presons» i va agrair a la família de Miquel-Àngel Jiménez, representada principalment per la seva esposa i les seves filles, que hagi acollit la seva vocació al ministeri ordenat.

parròquies que acullen seminaristes, van reunir-se al Seminari per valorar aquesta col·laboració pastoral que els seminaristes realitzen com a part integrant de la seva formació.

AGENDA

Jornades de Formació i Animació Pastoral per a la Vicaria del Llobregat. De l'11 al 14 de novembre, de les 21.30 a les 23 h, a la Casa de l'Església, tindran lloc quatre xerrades sota el títol comú de «Culminant l'Any de la Fe...», organitzades per la Delegació de Pobles i Comarques, amb la col·laboració del CEP. Hi intervindran Gemma Bas i Vicenç Vi-

la, autors del documental «Jo crec»; Josep Maria Benítez Riera, sj, exdegà d'Història de la Universitat Gregoriana de Roma; Goretta Pomé, professora i artista; Albert M. Manich Bou, enginyer i investigador científic del CSIC.

Reunions del Consell del Presbiteri i del Consell Pastoral Diocesà. En el mes de novembre es reuneixen a la Casa de l'Església aquests dos òrgans consultius del bisbe de la diòcesi: el primer, el proper dijous dia 7 i el segon, dissabte dia 16.

Presentació de Catalonia Sacra a la diòcesi. Catalunya Sacra és un projecte de dinamització cultural i turística del patrimoni artístic dels bisbats amb seu a Catalunya. Divendres 15 de novembre, a les 19 hores, tindrà lloc la presentació del projecte a la nostra diòcesi, amb un acte presidit pel bisbe Agustí, a l'església de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès. A continuació, el Sr. Cesar Favà (MNAC) farà una conferència sobre el retaule de la Mare de Déu i Sant Jordi de Lluís Borrassà.

Trobada amb els voluntaris de Càritas de Gelida. Al maig 2011 el bisbe Agustí va beneir els terrenys on s'ha construït l'edifici d'allotjaments protegits i casa d'acollida de Càritas, al Passeig de Circumval·lació 5 de Gelida. Tot i que més endavant es farà la inauguració oficial dels pisos acabats, els voluntaris volen reunir-se amb el bisbe Agustí el proper dimecres 6 de novembre, per compartir la joia de veure aquest projecte realitzat.

Eucaristia d'acció de gràcies per una nova beata, filla de Piera. El proper 10 de novembre, a les 11 h, a la parròquia de Santa Maria de Piera, hi haurà una celebració en record de Dolors Vilaseca Gallego, consagrada religiosa amb el nom d'Assumpció, beatificada recentment a Tarragona. El martiri va tenir lloc amb les seves germanes del Monestir de les Mínimes de Sant Francesc de Paula, del barri d'Horta de Barcelona, el 23 de juliol de 1936 a la carretera de l'Arrabassada. En la mateixa eucaristia seran confirmats un grup de joves de les parròquies de Piera i dels Hostalets de Pierola.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: ¿necesitamos creer?

La reacció que a vegades adopta un agnòstic, cuando es interpelado sobre su fe, nos plantea a nosotros el gran interrogante de si realmente la fe es necesaria para una vida plenamente humana. ¿Podemos vivir sin creer en Dios o incluso, sin creer en el Dios de Jesucristo?

La verdad es que no podemos responder a esta cuestión sin hacer antes muchos distinguos y precisiones. Después de hacer las convenientes aclaraciones, responderíamos que no es posible llevar una vida plenamente humana sin creer en Dios.

Hace unos años el intelectual francés Régis Debray, asesor de políticos de izquierdas, sin confesarse él mismo creyente, manifestó públicamente que, sobre la base de su estudio acerca de la historia del monoteísmo, había que reconocer el hecho de la necesidad constante en la humanidad de creer en Dios y que esta creencia era una fuerza positiva para el avance del mundo. El papa Benedicto XVI recordaba frecuentemente que el resultado de un mundo construido al margen de Dios o contra Dios es, y ha sido de hecho, el fracaso de los grandes mesianismos, de los totalitarismos inhumanos, como el comunismo de Sta-

lin o el nazismo de Hitler, incluso el cientifismo o el tecnicismo que sigue amenazando. George Steiner describió muy bien la nostalgia de Dios que han dejado estas fuerzas inhumanas. Este ensayista judío, que experimentó en su vida los estragos de aquellos mesianismos totalitarios, defendió la tesis de que sólo satisfaciendo la necesidad profunda que tiene el ser humano del absoluto trascendente, puede asegurarse una vida y un orden social realmente humano.

Parece que hay en todo ser humano una especie de pasión hacia Dios. Bertrand Russell se confesaba no creyente, pero reconocía en su interior tres grandes pasiones, según sus propias palabras, «la sed de amor, la búsqueda de conocimiento y una intolerable piedad por el sufrimiento humano». Nosotros preferimos hablar de las tres pasiones que movían a san Agustín hacia Dios: las pasiones de ser, de conocer y de amar. Para que estas pasiones nos lleven hasta Dios, lo único que hemos de hacer es no poner ningún límite al deseo.

¿Por qué no todos alcanzan a Dios y están tranquilos? Porque somos educados sólo para la satisfacción de deseos cortos y pequeños, evitando las grandes expectativas y resignándonos a

nuestros límites, como decía Jain Mathew en su libro *El impacto de Dios*. Entonces, con estos límites que nos ponemos, resulta una humanidad que sólo «sobrevive», que existe para «ir tirando», con la mirada baja y con el corazón resignado, aunque de vez en cuando se ría o se lo pase bien...

Los más profundos anhelos de la persona reclaman a Dios como garantía o apoyo de su esperanza. Afirmamos esto de cada persona, tanto como de toda la sociedad. ¿En qué se apoyarán la dignidad, la razón o la justicia, cuando falte la referencia del Dios creador? J. Guittou afirmó:

«Llega el momento, y llegará cada vez más, en que, quienes crean en otra cosa más allá de lo visible, serán necesarios para que lo visible sea amado; que una luz superior sea necesaria para conocer la luz; que para gustar el sabor del buen sentido, hará falta pedir la ayuda de los hombres de fe.»

De lo que sí estamos seguros es de que sólo la fe nos permite amar el mundo con los ojos del mismo Dios.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat